

И заплюяха пръчкитѣ. Но гласъ на охканіе не се чу отъ никого. Колко и кои по име бѣхж момчетата, не помнѣх добрѣ; бѣхж доста възрастни ученици отъ първитѣ класове на главното училище.

— Та това наказание ли бѣше? Да бие ученика и да му казва, че този бой е за него *челенкѣ? Едипсизитѣ му!* — думаж обвинителитѣ, като си разотивахж, неблагодарни отъ този изходъ на процеса.

Отъ сетнѣ узнахъ, че учителитѣ дълго се противили за тѣлесното наказание на ученицитѣ, като твърдѣ унизително, и сж искали да го замѣнѣтъ съ друго, дисциплинарно; но че старѣитѣ налѣгали на туй примѣрно наказание и го наложили.

Това обаче не намали упоритостѣта на гражданитѣ срѣщу оная на владиката Григория, да се налага за такъвъ, така щото борбата по между двѣтѣ страни на равна сила трая до 1862 год., когато упоритостѣта на търновцитѣ трѣбваше да се сломи по причина станжлото революционно движение прѣзъ речената година;—то дори и мене накара да избѣгамъ, за което имамъ да разкажъ въ реда на споменитѣ ми за това движение. Сплашенитѣ граждани общинари, отчасти и селскитѣ общини, прѣклонихж глава на Григория. Но огньтъ тлѣеше подъ пепельта. На 1867 прѣзъ януарій, Григорій биде изгоненъ отъ търновската митрополия и се принуди да замине за Цариградъ. Гражданитѣ засвоиха народното имущество — митрополията, и отъ тогава до назначението на Илариона Макариополски на 1871 за търновски митрополитъ отъ нашата въ Цариградъ екзархия, духовно-църковнитѣ работи на търговската епархия се управлявахж отъ едно настоятелство подъ прѣдсѣдателството на единъ архимандритъ, или, по-право, отъ учителя Н. Златарски, бившия секретаръ на търновската община.